

дять непрѣменно“, — мина прѣзъ ума на Петра и той ги погледна. Ржката на единия лежеше върху дръжката на меча му и той като че ли бѣше готовъ за моментъ да скочи и да го убие. Но войникътъ продължаваше да спи безъ даже да се помръдне. Тогава Петъръ си обу сандалитѣ и тръгна слѣдъ ангела. Първата врата имъ се отвори отъ самосебе си и тѣ минаха прѣзъ нея. Стражата отвѣнъ спѣше и тѣ неусѣтно я преминаха. Вратата безшумно се затвори задъ тѣхъ. Но Петъръ още не можеше да повѣрва, че това е действителностъ, а мислѣше, че сънува. Но ето че тѣ стигнаха голѣмата желѣзна врата, чийто тежки куки всѣкога здраво прилѣгаха къмъ ржждясалитѣ рѣзета. Нѣколко души едвамъ можеха съ силно напрѣгане да я пооткрейнатъ и то съ голѣмо скърцане и шумъ. Но сега тя леко и безшумно се отвори прѣдъ тѣхъ и тѣ излѣзоха на пѣтя. Първиятъ лѣхъ на нощния зефиръ погали челото на Петра, овлажнѣло и застинало отъ мрачната и влажна тъмница. Едва сега Петъръ разбра, че това не бѣше сънъ. Той погледна наоколо си да види ангела, но той бѣше изчезналъ. Той бѣше изчезналъ тѣй, както и бѣ дошълъ — незнаенъ и невиденъ отъ никой човѣкъ. Но може би той, невидимъ макаръ, продължаваше да стои нѣйдѣ наблизо, бдейки надъ Божия служителъ. Петъръ остана известно време замисленъ, не можейки да разбере, какъ бѣ станало всичко това. Но изведнѣжъ истината просия въ душата му и разбра той, че самъ Богъ му бѣ изпратилъ Своя ангелъ, да го избави отъ ржцѣтъ на жестокия царъ и отъ преследванията на евреитѣ. И той се опѣти къмъ кѣщата, кждето тая нощъ се бѣха сбрали на молитва служителитѣ на Бога. И когато го видѣха, тѣ бѣха силно очудени и не можеха да повѣрватъ очитѣ си. Но той влѣзе при тѣхъ и имъ разказа, какво велико чудо бѣше направилъ Господъ, за да го спаси. И тѣ всички се преклониха предъ Бога и още по-силно повѣрваха въ Него.

